

Verdwaald

Lisa is met haar vader en moeder in het bos. 'Lisa, zoek jij eens een leuke plaats om te picknicken,' zegt vader. Lisa laat haar moeders hand los en kijkt in het rond. Ze rent wat vooruit. 'Hier pap, op dit grasveldje kunnen we lekker zitten!'

Moeder spreidt een kleed het uit over het gras. Lisa helpt haar de picknickmand uitpakken. 'O mam, ik vind dit zo leuk!'

Na het eten wrijft vader over zijn buik. 'Nou vrouw, dat was heerlijk!' Ik denk dat ik maar even een dutje ga doen,' zegt hij.

'Goed idee,' vindt moeder. Ze gaat naast vader op het kleed liggen.

'Ik hou de wacht wel,' lacht Lisa. Ze pakt wat afval van het kleed. Verderop staat een prullenmand.

Als ze het afval in de mand gooit, ziet ze een stukje verderop opeens drie konijntjes zitten.

Voorzichtig loopt ze het pad verder af. De konijntjes horen haar pas als ze vlak bij is en kijken haar even verbaasd aan. Lisa probeert ze te lokken, maar daar trappen ze niet in. Met wippende staartjes verdwijnen ze een zijpaadje in. Lisa gaat er snel achteraan. Even later ziet ze hen weer, ze wippen net een bocht om, dieper het bos in. Wat een schattige beestjes! Een hele tijd volgt ze de beestjes, totdat ze ergens in de struiken verdwijnen. Hè, wat jammer. Maar ze moet nu maar weer eens teruggaan. Even later komt dan op een splitsing. Oei, welk pad moet ze nu nemen? Ze heeft helemaal niet op de weg gelet. Moet ze hier naar links of naar rechts? Ze weet het echt niet meer. Nou ja, laat ze eerst de linkse maar proberen. Maar al snel begint ze te twijfelen. Dit stuk bos is wel erg donker. 'Papa!' roept ze hard. 'Papa, waar zijn jullie?' Ze luistert even stil. Geen antwoord. 'Mama! Papaaaa!' Boven haar vliegt een vogel verschrikt weg. Lisa krijgt opeens buikpijn. Ze is verdwaald! 'Papa, waar bent u?' Ze rent het pad terug, kiest het paadje naar links, maar weer komt ze even later in een heel donker stuk bos..

Dan ziet ze door de bomen een lichte vlek. Het grasveldje! Snel rent ze er naartoe. Maar nee, dit is de picknickplek niet. Bang kijkt ze rond, ze vindt het helemaal niet leuk meer in het bos. Wat nu? Ze gaat op een afgezaagde boomstam zitten en slaat haar handen voor haar gezicht. Nee, niet huilen! Ze moet dapper zijn en nadenken. Maar hoe ze ook denkt, ze kan niets verzinnen. Opeens voelt ze iets nats tegen haar handen. Verschrikt haalt ze haar handen voor haar gezicht vandaan. Voor haar staat een enorme herdershond, die zijn natte neus tegen haar handen duwt. Lisa is nooit bang van honden geweest, maar deze hond... hij is wel erg groot. 'Hoi... hoi hond...,' stamelt ze.

De hond zwaait met zijn staart. Dan blaft hij opeens drie keer heel hard. Lisa tuimelt van schrik bijna achterover van de boomstam. Een paar tellen later hoort ze gekraakt in de struiken naast haar. Een man komt uit de bosjes tevoorschijn. Lisa springt op. 'O meneer.... wilt u mij helpen... ik... ik ben verdwaald!'

'Ach meisje toch,' zegt de man vriendelijk. Hij gaat naast haar op de boomstam zitten. 'Ik ben John, de boswachter van dit bos.'

Snel vertelt Lisa hoe ze achter de konijntjes aan was gegaan en nu de weg terug niet meer weet.

'Tjonge, da's nou ook wat,' zegt de boswachter. 'Hoe krijgen we jou nou weer terug bij je ouders?'

'Ik weet het telefoonnummer van papa's mobiel uit mijn hoofd!' zegt Lisa trots.

'Echt waar? Dat is mooi zeg!' Boswachter John diept zijn mobiel op uit zijn jaszak en typt de nummers in die Lisa voorzegt.

'Ja, hallo. U spreekt met John de boswachter,' hoort ze hem even later zeggen. 'Ik ben hier met Lisa, die niet meer precies weet hoe ze bij de picknickplaats terug moet komen... o ja, dat plekje weet ik wel... goed, we komen eraan hoor!' Hij drukt zijn mobiel uit en pakt haar bij de hand.

'Kom mee, ik weet waar je ouders op je wachten.'

Samen lopen ze over de paadjes door het bos. De herdershond rent vrolijk voor hen uit. Na een tijdje wordt het pad breder en lichter. En daar, aan het einde, ziet Lisa opeens haar vader en moeder. Zo snel ze kan rent ze op hen af en slaat ze haar armen om moeder heen.

'O Lisa... meisje toch... was je verdwaald?'

'Ja,' snikt Lisa. 'En alle bomen leken op elkaar, ik wist niet meer welk paadje ik moest nemen!'

Vader bedankt de boswachter hartelijk voor zijn hulp. Dan tilt hij Lisa op. 'Wat een avontuur zeg! Maar je bent een dappere meid. Wat goed dat je mijn mobiele nummer het onthouden.'
'Kom mee,' zegt moeder. 'Aan het begin van het bos heb ik een ijscoman gezien. Ik trakteer als troost op een heerlijk groot ijsje met slagroom.'

Eeuwoud Koolmees